

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΤΑΞΕΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. Η. ΛΑΜΠΡΟΥ

11

1914

ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ * 1969 * RÉIMPRESSION ANASTATIQUE
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΒΑΣ. Ν. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ ★ BAS. N. GRÉGORIADES

Ε.Υ.Δ. Ε.Ε.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 1969

Ἐν τέλει θεωροῦμεν πρόσφορον νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου εἰς ὅσα ὀρθότατα ἐν ἐπιλόγῳ τοῦ βιβλίου παρατηρεῖ ὁ κ. Κοϊμπζόγλου περὶ τῆς κατὰ μικρὸν λησμοσύνης τῆς ἐθνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς πατρῴου γλώσσης παρὰ τοῖς νῦν ἀπαρτίζουσι τὴν ἑλληνικὴν κοινότητα Βιέννης, ἧς ἔτι ὀδυνηροτέραν ἀπεκομίσσαμεν ἡμεῖς τὴν αἰσθησὶν ἐν Βουδαπέστη πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων. Τὸ δὲ παρατήρημα τοῦ συγγραφέως ἄς θεωρηθῆ ὡς κόλαφος καὶ κατ' ἐκείνων τῶν ἀλλαγῶν ἐν τῇ ξένη διαδιούντων ὁμοθεσιῶν, ὀλίγων εὐτυχῶς, ὅσοι ἐνασμενίζουσι εἰς τὸ νὰ λησμονῶσι τὴν ἰδίαν ἑαυτῶν καταγωγὴν καὶ γλῶσσαν καὶ τὰς πρὸς τὸ ἔθνος κοινὰς ὑποχρεώσεις.

Δ. Βικέλα Λουκῆς Λάρας, Διήγημα. Μεταφρασθὲν σερβιστὶ μετὰ προλόγου καὶ σημειώσεων ὑπὸ τοῦ διδάκτορος Δραγοθεῖν Ἀναστασιέβιτς Ἐν Βελιγραδίῳ. 1913. Εἰς μικρὸν 8ον. σελ. VIII, 129.

Ὁ Λουκάς Λάρας τοῦ μακαρίτου Δημητρίου Βικέλα εἶνε ἐκεῖνο τῶν λογοτεχνημάτων τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ὅπερ εἶπερ τι καὶ ἄλλο διεδόθη διὰ μεταφράσεων παρὰ τοῖς ἀλλογενέσιν. Ἡ ἀφέλεια τῆς διηγήσεως, τὸ ἐλκυστικὸν τοῦ θέματος, ἐπιλαμβανομένου τῆς ὑπὸ τύπον διηγήματος παραστάσεως τῶν κυριωτέρων σκηνῶν τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, τὸ μικρὸν τῆς ἐκτάσεως, ὅς δ' εἶπειν καὶ τὸ διεθνὲς τῶν σχέσεων τοῦ συγγραφέως συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἐλκύσῃ τοὺς ξένους μεταφραστὰς. Εἰς δὲ τὰς μέχρι τοῦδε μεταφράσεις ταύτας προστίθεται νῦν καὶ ἡ εἰς τὴν σερβικὴν, ἣν ἀνέλαβεν ὁ κ. Ἀναστασιέβιτς.

Μὴ γινώσκοντες δυστυχῶς τὴν σερβικὴν, εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰναγγελλωμεν ἐνταῦθα ἀπλῶς, μετὰ τὴν ἤδη ἐπιτευχθεῖσαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν νικηφόρον σύμπραξιν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Σέρβων, τὴν γινομένην εὐχάριστον καὶ εὐοίωνον ἐναρξιν συσφίξεως καὶ τῶν πνευματικῶν δεσμῶν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Σερβίας, ἧς εὐχόμεθα τὴν ἐπ' αἰσίοις προκοπὴν. Οὐτε ἡμεῖς λησμονοῦμεν, ὅτι περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἀρχομένου τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος ἀμφοτέρα τὰ φιλαῖθνη ἠτύχησαν διὰ γεναίων ἐθνικῶν ἀγῶνων νὰποτινάξῃσι τὸν ἐπαχθὴ τουρκικὸν ζυγόν, τὴν ἀπελευθέρωσιν ταύτην τιθέμενα ὡς ἀκρογωνιαῖον λίθον τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν προαγωγῆς, οὔτε οἱ Σέρβοι γίνονται ἀδιαφόρως ἐπιλήσιμονες τῆς συμπτώσεως, ὅτι ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς

μεγάλης αὐτῶν ἐπαναστάσεως τὸ Βελιγγράδιον, τουρκοκρατούμενον ἀκόμη τότε, συνεδέθη, πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ πρωτομάρτυρος τῆς ἐλληνικῆς ἐλευθερίας Ῥήγα, ὅστις ἐν αὐτῷ εὗρε τὸν θάνατον. Καὶ δικαίως ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν ἐορτῶν τῆς ἐβδομηκονταετηρίδος τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ὁ τότε ἀντιπροσωπεύσας τὸ σερβικὸν Πανεπιστήμιον πρότασις αὐτοῦ κ. Γαβριήλοβιτς ἐπανάλαβε τὴν ῥήσιν ἑνὸς τῶν Σέρβων ἱστορικῶν, καθ' ἣν ὁ πρωτομάρτυς «ἀνήκει εἰς τοὺς Ἑλληνας ὡς ἐκ τῆς γενέτης αὐτοῦ, εἰς τοὺς Σέρβους ὡς ἐκ τοῦ θανάτου καὶ ὡς ἐκ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου».

Ἄλλ' ἢ ἀγνοία τῆς σερβικῆς γλώσσης δὲν ἐμποδίζει ἡμᾶς νὰ ἐκφράσωμεν τὰ ἡμέτερα συγχαρητήρια πρὸς τὸν μεταφραστὴν οὐ μόνον διὰ τὸ ὑπὲρ τῆς νέας ἐλληνικῆς ἐνδιαφέρον, οὐ γίνεται εἰς τὴν γῆρας ἐν Σερβίᾳ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς μεταφράσεως. Οὐδαμῶς δ' ἀμφισβῆστομεν περὶ αὐτῆς, ἐκ τῶν προτέρων γινώσκοντες ἐξ ἰδίας πείρας, ὅτι ὁ κ. Ἀναστασιέβιτς, ὅστις ἄλλως μητρόθεν συνδέεται οὐκ ὀλίγως πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἀριστα καὶ ἐννοεῖ καὶ λαλεῖ καὶ γράφει τὴν ἐλληνικὴν, καταλαβὼν δικαίως μετὰ τὴν συντέλειαν τῶν ἐν Μονάχῳ ὑπὸ τὸν Krumbacher σπουδῶν αὐτοῦ τὴν ἀρτισύστατον ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βελιγγραδίου ἔδραν τῆς βυζαντιακῆς καὶ νεωτέρης ἐλληνικῆς φιλολογίας. Συνεπλήρωσε δ' ὁ μεταφραστὴς τὴν χρησιμότητα τοῦ βιβλίου διὰ βιογραφικῶν ἐν τῷ προλόγῳ εἰδήσεων περὶ τοῦ συγγραφέως καὶ δι' ἑκατῶς μακρῶν ἐν τέλει σημειώσεων, δι' ἧν ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ εἰς τοὺς ὁμοεθνεῖς ἐπαρκέστερον γνωστὰ τὰ ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς ἐλληνικῆς παλιγγενεσίας γεγονότα ἐκεῖνα, ὧν ὁ Βικέλας ἀκροθιγῶς ἀπτεται ἐν τῷ Λουκῆ Δάρα.

Ὁ κ. Ἀναστασιέβιτς μελετᾷ, καθ' ἃ ἀνεκοίνωσεν ἡμῖν, καὶ ἄλλα νεοελληνικὰ ἔργα, ἰδίως ἱστορικὰ, νὰ καταστήσῃ γνωστὰ εἰς τὸ σερβικὸν κοινόν. Καὶ εὐχόμεθα μὲν νὰ ἴδωμεν ταχέως ἐκπληρουμένην τὴν ἐπαγγελίαν ταύτην, εὐχόμεθα δὲ καὶ ὅπως παρ' ἡμῖν γείνη ἔναρξις δημοσιεύσεως μεταφρασμάτων ἐκ τῆς σερβικῆς λογοτεχνίας. Ἡθέλωμεν δ' εἶσθαι εὐγνώμονες εἰς τὸν κ. Ἀναστασιέβιτς, ἂν καὶ τοῦτο τοῦ ἔργου ἠθέλεν ἐπιληφθῆ αὐτὸς πρῶτος.